

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2011. május 31. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott (neve)** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2010. december 10. napján kihirdetett **2.Be.1355/2010/2.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** akként, hogy az első fokú eljárásban felmerült, az állam terhén maradó bűnügyi költség összege helyesen: 71.500.- (hetvenegyezer-ötszáz) forint.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Megállapítja, hogy az első fokú ítélet meghozatalát követően és a fellebbezési eljárásban felmerült 155.125.- (egyszázötvenötezer-egyszázhuszonöt) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság (vádlott neve) vádlottat 3 rb. hivatali vesztegetés büntette és beutazási és tartózkodási tilalom megsértésének vétsége miatt - halmazati büntetésül - 2 év 6 hónap börtönre és 5 évre a Magyar Köztársaság területéről történő kiutasításra ítélte.

A Magyar Államkincstár Közép-Magyarországi Regionális Igazgatóság Állampénztári Iroda Hatósági Letétkezelő Osztálya által Bü.**(1. sz. letét száma)**. szám alatt letétként kezelt 200 euróra, valamint a Szegedi Fegyház és Börtönben **(2. sz.**

letét száma). letéti szelvényszám alatt nyilvántartott 200 euróra vagyonekbeosztást rendelt el.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2010. november 18. napjától az első fokú ítélet kihirdetése napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Kötelezte a vádlottat 39.735.- forint bűnügyi költség megfizetésére, míg 66.000.- forint bűnügyi költségről akként rendelkezett, hogy az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően, a 3 rb. hivatali vesztegetés büntette alóli bizonyítottság hiányában történő felmentés és a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.47/2011. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú eljárásban a vádlott, majd később azzal egyezően a védő is, a fellebbezést írásban indokolta. Álláspontjuk szerint a 3 rb. hivatali vesztegetés büntetével kapcsolatban az első fokú ítélet tényállása megalapozatlan, mert a rendőr tanúknak a pénzüsszegekre és a pénz átadásának módjára vonatkozó ellentmondó vallomásaiból az elsőfokú bíróság a tényállást megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetve állapította meg [Be. 351. § (2) bekezdés d) pontja]. Ezáltal megsértette a Be. 4. § (2) bekezdése szerinti azon alapvető eljárásjogi rendelkezést, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

Az enyhítésért bejelentett fellebbezés körében nyomatékosan indítványozták enyhítő körülményként figyelembe venni a vádlott személyi körülményeit, mégpedig, hogy a hattagú család (anyja, felesége és három kiskorú gyereke) eltartásáról egyedül gondoskodik és, hogy az anyja cukorbeteg, a felesége pedig krónikus asztma megbetegedésben szenved.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalannak találta.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő bizonyítási indítványt terjesztett elő, melyhez a vádlott is csatlakozott. Indítványozta a személygépkocsit vezető **(1. sz. tanú neve)** tanú kihallgatását, akit az elsőfokú bíróság nem hallgatott meg, hanem a nyomozás során tett vallomása került felolvasásra, valamint a szintén a személygépkocsiban tartózkodó **(2. sz. tanú neve)** tanúkenti kihallgatását az általa észleltekre.

Az iratokból megállapítható, hogy **(1. sz. tanú neve)** a nyomozás során történt tanúkenti kihallgatása során már külföldön, **(ország neve)**ban tartózkodott és úgy nyilatkozott, hogy a bírósági tárgyalásra nem biztos, hogy el tud jönni (nyomozati iratok 57. oldal). Ilyen körülmények mellett, mivel az első fokú tárgyaláson tartós külföldi tartózkodása miatt a kihallgatása nem volt lehetséges,

Bf.I.67/2011/14.

a nyomozás során tett vallomásának felolvasására a Be. 296. § (1) bekezdés a) pontja alapján törvényesen került sor.

Az iratokból megállapítható az is, hogy a nyomozó hatóságnak szándékában állt **2. sz. tanút** is meghallgatni tanúként, de ez nem volt lehetséges, mert az ügyészi feljegyzés szerint kórházban, intenzív osztályon feküdt, amiért az idézésre nem tudott volna megjelenni (nyomozati iratok 52. oldal).

A fentiekre, és arra figyelemmel, hogy a két tanú kihallgatásától más tényállás megállapítása nem várható, az ítélőtábla a kihallgatásukat szükségtelennek tartotta. Ezért a vádlott és a védő bizonyítási indítványait - amelyek teljesítése csak tárgyaláson történhetett volna meg - elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt, a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok egybehangzó adataira és a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel az alábbiak szerint kiegészítette:

A vádlott anyja cukorbetegségben, a felesége krónikus asztma megbetegedésben szenved.

Nyilvánvalóan elírás miatt maradt ki az első fokú ítélet 2. oldal 7. bekezdéséből, hogy a beutazási és tartózkodási tilalom megsértése vétségének tényállása az I. tényállási pont.

A vádlottól 200 eurót a nyomozás során a Szegedi Nyomozó Ügyészség foglalt le és küldte meg hatósági letétként a Magyar Államkincstár részére, ahol **Bü.(1. sz. letét száma)** számú letétben kezelik (nyomozati iratok 29. oldal).

További 200 euró, a Szegedi Fegyház és Börtönben **(2. sz. letét száma)**. letéti szelvényszámon került tőle lefoglalásra és nyilvántartásra (első fokú 2. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal utolsó bekezdése).

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az a fenti kiegészítésekkel a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A 3. rb. hivatali vesztegetés büntette alóli felmentésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését elvetve a tényállást a három rendőr tanú és **(1. sz. tanú neve)** tanú vallomása alapján állapította meg. A vádlott védekezésével szemben a tanúk vallomása egybehangzó volt abban, hogy a három rendőrnek külön-külön pénzt

ajánlott fel azért, hogy kötelességüket megszegve tekintsenek el attól, hogy erre vonatkozó engedély nélkül lépett a Magyar Köztársaság területére és engedjék őt tovább. A rendőrök külön-külön intézkedtek vele szemben és különböző összegeket ajánlott fel nekik. Ebből adódott az, hogy az összegeket, a pénzcímleteket és a felajánlás módját illetően vallomásaikban volt némi eltérés, a lényeget illetően viszont mindhárman egybehangzóan vallottak, amiről egymásnak a helyszínen be is számoltak. A vádlott védekezését cáfolta **(1. sz. tanú neve)** tanú is, aki előtt szintén egyértelmű volt, hogy a vádlott pénzt akart adni a rendőröknek és az is, hogy miért. A törvényi tényállás megvalósulása szempontjából pedig annak, hogy ezt milyen módon, milyen összegre tette, nincs jelentősége, de az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése alapján ezen körülményeket is helytálló következtetéssel állapította meg.

Az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékokat külön-külön és egymással összevetve is értékelte. Kellően megindokolta, hogy az ismert ellentmondások ellenére a vádlott védekezésével szemben, miért a tanúk vallomását és az egyéb - okirati - bizonyítékokat fogadta el. A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor. Így, a tényállást támadó és a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló, a vádlott felmentését célzó vádlotti és védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit is törvényesen minősítette azzal, hogy a hivatali kötelesség megszegésére irányuló elkövetési magatartás miatt a 3 rb. hivatali vesztegetés büntette a Btk. 253. § (1) és (2) bekezdés 1. fordulata szerint minősül.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a követendő ítélkezési gyakorlatnak megfelelően megállapította, hogy a rendőröknek a kötelességszegésért történt pénz felajánlásával a vádlott a hivatali vesztegetés befejezett büntettét valósította meg és mivel a hivatali vesztegetésre vonatkozó ajánlatot több rendőrnek tette, bűnhalmazat, 3 rendbeli bűncselekmény valósult meg (BH 1984. 215. és BH 2006. 178.).

A bűnösségi körülményeket az ítéletábra annyiban egészítette ki, hogy további enyhítő körülmény, a vádlott anyja és felesége betegsége és további súlyosító körülmény, hogy az elkövetéskor a Magyar Köztársaság területére nem csak beutazási és tartózkodási tilalom, hanem kiutasítás hatálya alatt is állt.

A vádlott terhére megállapított bűncselekményekért kiszabható halmazati büntetés 1-7 és fél évig terjedő szabadságvesztés. A korrupciós bűncselekmények elkövetőivel

szemben, az általános megelőzés miatt is, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása indokolt. A Btk. 83. § (2) bekezdése

Bf.I.67/2011/14.

alapján pedig a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, ami a (3) bekezdés alapján, a halmazat miatt felemelt büntetési tételre figyelemmel, a vádlott esetében 4 év 3 hónap. Az elsőfokú bíróság ettől jelentős mértékben eltért lefelé, amikor a vádlottal szemben 2 év 6 hónap börtönt szabott ki, mely által az enyhítőként számba vett személyi körülmények nyomatékos figyelembevételére sor került. Ilyen körülmények mellett további enyhítésre nincs törvényes lehetőség.

Törvényesen került sor a Magyar Köztársaság területéről történő kiutasítás mellékbüntetés kiszabására és mivel nem csupán az adott, hanem az ígért vagyoni előnyre is vagyonek Kobzásnak van helye, a vádlott által felajánlott összesen 400 euróra elrendelt vagyonek Kobzás is törvényes.

A vádlott nyomozás során történt előzetes letartóztatásának elrendelésekor tartott ülésen felmerült 5.500.- forint tolmácsdíj (nyomozati iratok 80. oldal II. számú végzés) a költségjegyzékbe nem került bevezetésre és az erről való rendelkezést az elsőfokú bíróság elmulasztotta. Mivel ez a tolmácsdíj is azért merült fel, mert a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, a Be. 339. § (2) bekezdése alapján az állam viseli. Ezért az első fokú eljárásban felmerült, az állam terhén maradó bűnügyi költség összege ezzel együtt helyesen: 71.500.- forint.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben leírtak szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámította.

Az első fokú ítélet meghozatalát követően az első fokú ítélet és a vádlott fellebbezése indokolásának lefordításával, valamint a fellebbezési eljárásban a tolmács díjával összesen 155.125.- forint bűnügyi költség merült fel, mely felől a Be. 381. § (1) bekezdése és a 339. § (2) bekezdése alapján az ítélet tábla szintén úgy rendelkezett, hogy az állam terhén marad.

Szeged, 2011. május 31.

Dr. Hegedűs István s.k. Dr. Nikula Valéria s.k. Sefta Márta dr. s.k.

a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.67/2011/14. számú ítélete és a Csongrád Megyei Bíróság 2.Be.1355/2010/2. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2011. május 31.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke